

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Radovana Havelce, JUDr. Vojtěcha Šimíčka, JUDr. Zdeňka Kühna a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobce: **S. A.**, zastoupen JUDr. Pěvou Skýbovou, advokátkou se sídlem Brno, Bartošova 4, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 6. 11. 2009, č. j. 56 Az 4/2009 - 50,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 6. 11. 2009, č. j. 56 Az 4/2009 – 50 **se ve výroku II. zrušuje** a věc **se vrací** v tomto rozsahu krajskému soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Rozhodnutím ze dne 18. 12. 2008, č. j. OAM-572/VL-07-PA03-2008 (dále jen „napadené rozhodnutí“), rozhodl žalovaný o tom, že se žalobci neuděluje mezinárodní ochrana podle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce u Krajského soudu v Brně žalobou. Krajský soud rozsudkem ze dne 6. 11. 2009, č. j. 56 Az 4/2009 - 50, žalobu, v části směřující proti výroku o neudělení mezinárodní ochrany podle ustanovení § 12, § 13, § 14 a § 14b zákona o azylu, zamítl (výrok I.); výrokem II. pak zrušil napadené rozhodnutí žalovaného ve výroku o neudělení doplňkové ochrany podle ustanovení § 14a zákona o azylu a vrátil mu věc v tomto rozsahu k dalšímu řízení. Zbývajícími výroky (III. až V.) krajský soud rozhodl o nákladech řízení.

V odůvodnění svého rozsudku krajský soud konstatoval, že žalovaný v řízení nikterak nepochybil; i přesto však bylo nutno zrušit napadené rozhodnutí v rozsahu

výroku o neudělení doplňkové ochrany podle ustanovení § 14a zákona o azylu, a to s ohledem na nutnost aplikace zásady *non-refoulement*.

Vycházel přitom z obsahu správního spisu, dle kterého na základě první žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobci azyl nebyl udělen, a to pro nevěrohodnost tvrzení; rozhodnutím č. j. OAM-879/VL-10-VL02-2005 mu však byla udělena doplňková ochrana na dobu 15 měsíců, tj. do 7. 8. 2008, neboť situace v Bělorusku byla vyhodnocena jako neuspokojivá pro jeho bezpečný návrat. Žalobce (dle svého tvrzení) o prodloužení této doplňkové ochrany nepožádal z důvodu nemoci. Novou žádost o udělení mezinárodní ochrany podal až dne 8. 8. 2008. Opíral ji o stejné důvody jako v předchozím případě, přičemž nově uvedl, že v červnu roku 2008 dostal od matky dopis, ve kterém mu poslala doklad o provedení domovní prohlídky v jejich bytě, při které policisté našli knihu o Lukašenkově cestě k moci (dar pro žalobce od otce jeho přítele); dále mu poslala předvolání na policii. Žalovaný k opakovaně tvrzeným skutečnostem uvedl, že je má za nevěrohodné; ve vztahu k nově předloženým dokladům taktéž vyslovil pochybnosti o jejich věrohodnosti, což krajský soud po jejich zhodnocení aproboval.

Krajský soud tak uzavřel, že žalovaný posoudil možnosti udělení mezinárodní ochrany podle ustanovení § 12, § 13, § 14 a § 14b zákona o azylu řádně a nedopustil se žádného pochybení. S ohledem na skutkový stav v době rozhodování rozhodl žalovaný správně i o doplňkové ochraně. Z informací o aplikaci právních předpisů o diskreditaci Běloruské republiky se podává, že v případě návratu žadatelů o mezinárodní ochranu do vlasti nebyl zaznamenán případ užití uvedených právních předpisů. Tuto skutečnost potvrdil i žalobce, neboť sám uvedl, že je mu známo, že za žádost o azyl ještě ve vlasti nikoho neuvěznili. V doplnění žaloby ze dne 7. 4. 2009 však žalobce doložil potvrzení, že je proti němu vedeno trestní stíhání; na ústním jednání dne 6. 11. 2009 pak konkretizoval, kdy a jakým způsobem toto potvrzení získal (poslala mu je matka). Krajský soud uvedl, že tato námitka byla uplatněna opožděně a že se jedná o skutečnost, která nebyla žalovanému známa v době jeho rozhodnutí; proto nemůže být zhodnocena ve vztahu k ustanovení § 12 zákona o azylu. Je však nutno vzít ji v úvahu ve vztahu k doplňkové ochraně podle ustanovení § 14a zákona o azylu, neboť představuje situaci, kdy je třeba zvlášť zvážit uplatnění zásady *non-refoulement* podle čl. 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků (publikované pod č. 208/1993 Sb.). V této souvislosti odkázal krajský soud na rozsudek Nejvyššího správního soudu publikovaný pod č. 721/2005 Sb. NSS. Dále poukázal na rozsudek zdejšího soudu ze dne 14. 6. 2007, č. j. 9 Azs 23/2007 – 64, (všechna uváděná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz), z něhož se podává, že k přednostní aplikaci mezinárodní smlouvy musí dojít v tom řízení a před tím orgánem, kdy tato skutečnost vyšla najevo poprvé. Krajský soud je proto povinen přihlédnout k tomu, že žalobce předložil potvrzení o svém trestním stíhání pro pomluvu prezidenta ve vlasti. Tato skutečnost totiž může mít významný vliv pro posouzení možnosti udělení doplňkové ochrany, pokud se neprokáže nepravost dokládaného potvrzení. Žalovaný si proto v dalším řízení, v němž posoudí možnosti udělení doplňkové ochrany žalobci, nechá předložit originál této listiny k posouzení.

Rozsudek napadl žalovaný (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností, v níž uplatňuje důvod podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

Stěžovatel napadá rozsudek krajského soudu v rozsahu výroku II. Uvedl, že krajský soud v rozsudku sám označil napadené rozhodnutí za správné a k jeho částečnému zrušení přistoupil jen na základě námitky, kterou sám označil za opožděně uplatněnou. Podle ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s. přitom soud vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Podle ustanovení § 77 odst. 2 s. ř. s. může soud důkazy provedené správním orgánem toliko zopakovat nebo doplnit. V daném případě ale soud připustil nový důkaz, který měl navíc odmítnout, neboť byl předložen opožděně – po podání žaloby – i když žalobce sám u soudu potvrdil, že jej měl k dispozici již před podáním žaloby. Soud tedy postupoval nesprávně, pokud důkaz provedl, přihlédl k němu a na základě něj částečně zrušil napadené rozhodnutí. V této souvislosti poukazuje stěžovatel na právní názor vyslovený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2004, č. j. 2 Azs 60/2003 – 50.

Stěžovatel se v napadeném rozhodnutí zabýval možnou hrozící vážnou újmou v zemi původu žalobce a dospěl k závěru, že není dán důvod k udělení doplňkové ochrany, což i řádně odůvodnil. Zásada *non-refoulement* tak byla dodržena. Stěžovatel upozorňuje na mylný předpoklad krajského soudu, že žalobci hrozí bezprostředně návrat do země původu. Z Cizineckého informačního systému vyplývá, že žalobci nebylo uděleno správní vyhoštění, a může si proto svůj případný pobyt na území České republiky legalizovat postupem podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Dále v případě udělení správního vyhoštění bude zohledněno ustanovení § 179 zákona o pobytu cizinců, v němž jsou zakotveny důvody znemožňující vycestování, které jsou obsahově totožné s důvody udělení doplňkové ochrany. Odbor azylové a migrační politiky Ministerstvo vnitra přitom dává závazné stanovisko k možnosti vycestování cizince (§ 120a zákona o pobytu cizinců), od něhož se cizinecká policie nemůže odchýlit. Soud rovněž nezohlednil, že s účinností od 21. 12. 2007 byla zrušena ustanovení § 10 odst. 3 a 4 zákona o azylu (zákon č. 379/2007 Sb.); odpadla tak dvouletá lhůta pro podání nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. V současné době tedy žalobci nic nebrání, aby podal novou žádost, v jejímž rámci by byl nově uplatňovaný důkaz zohledněn. Stěžovatel v této souvislosti odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2006, č. j. 2 Azs 75/2005 – 75, který jeho právní názor podporuje. Judikáty zmiňované v rozsudku krajského soudu se zabývají přednostní aplikací mezinárodní smlouvy, což stěžovatel nikterak nezpochybňuje, nicméně v dané věci je tato problematika irelevantní.

Pokud jde o přijatelnost kasační stížnosti, ta podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele, neboť se krajský soud neřídil judikaturou, řešící obdobné případy a nerespektoval ustanovení s. ř. s., čímž pochybil při výkladu práva. Stěžovatel současně navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zaujal stanovisko k předkládání nových důkazů až v opožděných doplněních žalob či dokonce až při soudním jednání.

Žalobce ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že považuje výrok II. rozsudku krajského soudu za správný. Informace žalobce o zahájení trestního stíhání jeho osoby ve vlasti je natolik závažná, že by bezpochyby musela mít vliv na přehodnocení stanoviska stěžovatele při posouzení možnosti udělení doplňkové ochrany. Za této situace pak nelze po soudu požadovat, aby natolik závažnou skutečnost přešel formálním přístupem.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení kasační stížnost odmítnuta jako nepřijatelná.

Úvodem Nejvyšší správní soud uvádí, že zákonný pojem *přesah vlastních zájmů stěžovatele*, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem. Pokud jde o jeho výklad, ten byl podán např. v usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikovaném pod č. 933/2006 Sb. NSS, dle kterého *„přesahem vlastních zájmů stěžovatele je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je – kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce – pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů.“* V citovaném rozsudku vymezil Nejvyšší správní soud jako jeden z důvodů přijatelnosti kasační stížnosti ve věci mezinárodní ochrany situaci, kdy se kasační stížnost *„týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně. Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu.“* Právě o takovou situaci může jít *prima facie* i v nyní projednávané věci; proto Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost přijatelnou. K případu, kdy kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany podává žalovaný, lze dodat, že *„[k]asační stížnost může být ve smyslu § 104a s. ř. s. přijatelná i v případě, že je podána Ministerstvem vnitra z důvodu zásadního pochybení krajského soudu, které bude spočívat v tom, že krajský soud hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva, případně že nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu.“* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2007, č. j. 2 Azs 21/2006 – 59, publikovaný pod č. 1143/2007 Sb. NSS).

Nejvyšší správní soud tedy přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 2, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z ustanovení § 109 odst. 1, věty první s. ř. s.

Kasační stížnost je důvodná.

Pokud jde o otázky, zda je soud oprávněn podle ustanovení § 77 odst. 2 s. ř. s. důkazy provedené správním orgánem toliko zopakovat a zda lze v soudním řízení provést zcela nový důkaz, zde lze stěžovatele odkázat například na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004 - 89, publikovaný pod č. 618/2005 Sb. NSS, v němž se konstatuje, že *„[u]stanovení § 77 s. ř. s. zakládá nejenom pravomoc soudu dokazováním upřesnit, jaký byl skutkový stav, ze kterého správní orgán ve svém rozhodnutí vycházel, ale také pravomoc dalšími důkazy provedenými a hodnocenými nad tento rámec zjistit nový skutkový stav jako podklad pro rozhodování soudu v rámci plné jurisdikce. Přitom soud zváží rozsah doplňování dokazování tak, aby nenahrazoval činnost správního orgánu.“*

(srov. shodně též například rozsudek zdejšího soudu ze dne 28. 3. 2007, č. j. 1 As 32/2006 - 99, publikovaný pod č. 1275/2007 Sb. NSS).

K otázce uplatnění skutkových a právních novot v řízení před správními soudy lze uvést, že soudy jsou ve správním soudnictví povinny respektovat kogentní ustanovení § 71 odst. 2, *in fine* s. ř. s., které stanoví, že rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body může žalobce jen ve lhůtě pro podání žaloby. K tomu se již zdejší soud vyjádřil např. v rozsudku ze dne 29. 12. 2004, č. j. 1 Afs 25/2004 – 69, z něhož se podává, že *„[k]rajský soud postupuje v rozporu se zásadou koncentrace (§ 71 odst. 2, § 72 odst. 1 a § 75 odst. 2 s. ř. s.), jestliže napadené rozhodnutí k opožděně uplatněné námitce žalobce zruší, aniž současně shledal důvody pro takový přezkum z úřední povinnosti.*" O skutečnosti, že nová tvrzení a nový důkaz byly žalobcem uplatněny opožděně, není mezi stranami sporu.

Nelze však přehlédnout, že k této otázce existuje specifická judikatura Nejvyššího správního soudu, týkající se právě soudního přezkumu rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany (konkrétně doplňkové ochrany) podle zákona o azylu. V rozsudku ze dne 21. 3. 2006, č. j. 2 Azs 75/2005 – 75, na který se odvolává stěžovatel, se konstatuje, že *„[s]oud je i při aplikaci kogentních norem procesního práva vázán článkem 10 Ústavy ČR. Nesmí proto použít vnitrostátní procesní normu (zde ustanovení § 71 odst. 2 věty třetí s. ř. s. obsahující zákaz rozšiřovat žalobu o další žalobní body po lhůtě pro její podání), pokud by její aplikace nutně a nevyhnutelně vedla k porušení zásady non-refoulement obsažené v čl. 33 odst. 1 Úmluvy o právním postavení uprchlíků či k porušení zákazu vyhostit cizince do země, kde by byl vystaven hrozbě mučení či nelidského a ponižujícího zacházení či trestu, jenž vyplývá z čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a z judikatury Evropského soudu pro lidská práva tento článek vykládající. (...) Pokud by striktní aplikace procesní normy, v daném případě ustanovení § 71 odst. 2 věta třetí s. ř. s., krajským soudem vedla nevyhnutelně k tomu, že by byl stěžovatel vydán do země, kde by byl ohrožen jeho život či svoboda, nebo by byl vystaven mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení anebo trestu; musel by krajský soud od této kogentní procesní normy odhlédnout a přihlédnout k důkazům předloženým stěžovatelem i po lhůtě pro rozšíření žaloby o další žalobní body, jakkoli se jedná o postup zcela výjimečný už proto, že procesní norma v daném případě sleduje zejména zachování procesní rovnosti účastníků soudního řízení.*" Nejvyšší správní soud tak v uvedeném rozsudku konstatoval, že soudy musí odhlédnout od kogentních procesních norem a přednostně aplikovat mezinárodní smlouvu podle čl. 10 Ústavy, teprve poté, co si prověří, zda žadateli bezprostředně a nevyhnutelně hrozí vydání do země původu. Pokud však pro takového žadatele ještě existují procesní nástroje, které mohou zabránit jeho vydání do země původu, nemusí soudy k překročení vnitrostátních kogentních norem přistoupit a přednostně aplikovat zásadu *non-refoulement* (k tomu shodně srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 9. 10. 2009, č. j. 6 Azs 34/2009 - 89).

Na straně druhé však existuje judikatura zdejšího soudu, která hovoří o nutnosti zohlednění změny situace v zemi původu, která nastala až po rozhodnutí správního orgánu, bez ohledu na to, zda tomu odpovídající nová tvrzení uplatnil žadatel v žalobě, v opožděném doplnění žaloby či poprvé až v kasační stížnosti, jde-li o případy, které by mohly mít vliv na možnou aplikaci § 14a zákona o azylu. Tato judikatura především akcentuje povinnost orgánu, který se dozvěděl o existenci skutečností implikujících splnění

podmínek doplňkové ochrany, neodkládat rozhodnutí o této formě mezinárodní ochrany na dobu pozdější, nýbrž sám o ní rozhodnout (k tomu viz rozsudek zdejšího soudu ze dne 14. 6. 2007, č .j. 9 Azs 33/2007 - 64, publikovaný pod č. 1336/2007 Sb. NSS). V obdobném případě, jako v nyní posuzované věci, kdy žadatel předložil až v řízení před soudem listiny, jimiž dokládal existenci podmínek pro přiznání překážky vycestování (ke kompatibilitě tohoto předchozího institutu s doplňkovou ochranou dle recentní úpravy, srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2007, č. j. 2 Azs 30/2007 - 69) se Nejvyšší správní soud vyslovil ve prospěch provedení tohoto důkazu soudem. Uvedl, že *„[z]a předpokladu existence přezkoumatelného rozhodnutí žalovaného v souzeném případě by krajský soud neprovedením žalobkyní navrženého důkazu, vztahujícímu se též k posouzení překážky vycestování, a zároveň tedy k otázce zákazu vyhoštění, jež je obsahem mezinárodněprávních závazků České republiky, zatížil řízení o žalobě vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé [§ 109 odst. 3, § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].“* (rozsudek ze dne 19. 9. 2007, č. j. 1 Azs 40/2007 - 129).

Z výše uvedeného je zjevné, že judikatura Nejvyššího správního soudu v této otázce řeší danou problematiku různě, aniž by však šlo o rozpory, které by bylo nutno odstraňovat prostřednictvím sjednocovacího mechanismu rozšířeného senátu. Na věc nahlíží dvěma přístupy a tudíž nabízí dvě možné cesty řešení, které jsou obě zákonné a které si vzájemně neodporují. Je zřejmé, že zjistí-li soud existenci nových skutečností, které by eventuelně mohly naplňovat podmínky ustanovení § 14a zákona o azylu (nejde-li tedy o případy, kdy žadatelem tvrzené skutečnosti zcela evidentně neodůvodňují, aby na něj vůbec bylo nahlíženo jako na uprchlíka, ve smyslu čl. 1 písm. A, odst. 2 Ženevské úmluvy), nesmí je bez dalšího odmítnout jen s odkazem na uplynutí lhůty pro formulaci žalobních bodů (§ 72 odst. 1 s. ř. s.) či pro jejich neuplatnění v řízení před krajským soudem (§ 104 odst. 4 s. ř. s., § 109 odst. 4 s. ř. s.). Je na jeho zvážení, zda i za situace, kdy by žadatelem o mezinárodní ochranu tvrzené skutečnosti či předkládané důkazy mohly skutečně implikovat existenci důvodů pro udělení doplňkové ochrany, neakcentuje zásadu *non-refoulement*, při vědomí dostatečnosti záruk vylučujících (do doby proběhnutí nového azylového řízení) nucené ukončení pobytu žadatele na území ČR. Může však postupovat i druhým z naznačených způsobů a za použití přednostní aplikace mezinárodního práva sám tvrzené skutečnosti prověřit či navrhované důkazy provést. Takový postup by měl být v praxi upřednostňován, neboť se zdá být logičtější a procesně ekonomičtější variantou vyřešit tuto otázku v nyní probíhajícím řízení, než odkazovat žadatele na to, aby si podal novou žádost o udělení mezinárodní ochrany; navíc se Nejvyššímu správnímu soudu nejeví vhodným ponechat bez důležitých důvodů osud žadatele na režimu zákona o pobytu cizinců (jak se toho dožaduje stěžovatel), neboť ten je primárně určen k jiným účelům než zákon o azylu.

Judikatura Nejvyššího správního soudu tedy dává možnost postupovat oběma naznačenými způsoby, a to s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem případu. Lze tak učinit dílčí závěr, že krajský soud nemohl postupovat nezákonně jen proto, že vykročil jedním z uvedených směrů, a sice cestou přednostní aplikace principu *non-refoulement.* Nejvyšší správní soud se s ním shoduje i v otázce vyhodnocení relevance nově předloženého důkazu; je naprosto zřejmé, že se jedná o důkaz zásadní povahy, který by mohl mít významný vliv při posouzení možnosti udělení doplňkové ochrany podle ustanovení § 14a zákona o azylu, bude-li ověřena jeho pravost.

V čem se však Nejvyšší správní soud s krajským soudem neztotožňuje, je vyústění tohoto postupu, rezultující ve zrušení rozhodnutí žalovaného (v části, kterou nebyla udělena doplňková ochrana dle § 14a zákona o azylu). Jak již bylo výše uvedeno, ověření relevance nově předloženého důkazu má primárně proběhnout v tom řízení a před tím orgánem, kde vyšel poprvé najevo. Tímto orgánem je v daném případě krajský soud. Jakkoli nelze toto pravidlo vykládat bezvýjimečně, měly by pro odchylný postup existovat vážné důvody. Těmi jsou nepochybně nepřezkoumatelnost azylového rozhodnutí, popřípadě nutnost obsáhlého doplnění dokazování, výrazně přesahujícího kasační postavení správního soudu. O takový případ se však v dané věci nejedná, neboť krajský soud výslovně aproboval závěry uvedené v rozhodnutí žalovaného jako přezkoumatelné a věcně správné; neuvedl též, že by důvodem pro jím zvolený postup měla být povaha nutného doplnění dokazování. Samotná skutečnost, že i v případě, kdy by se skutečně existence důvodů podřaditelných pod ustanovení § 14a zákona o azylu prokázala, musel by o udělení doplňkové ochrany rozhodnout stěžovatel (jak svůj postup krajský soud odůvodnil), pro zrušení azylového správního rozhodnutí nepostačí.

Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou, nezbylo mu, než za podmínek vyplývajících z ustanovení § 110 odst. 1, věty první před středníkem s. ř. s., rozsudek krajského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení, a to v části, kterou bylo zrušeno rozhodnutí stěžovatele ze dne 18. 12. 2008, č. j OAM-572/VL-07-PA03-2008.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí ve věci (§ 110 odst. 2, věta první s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. dubna 2010

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu